

APOLLÓN

PRÓBÁI

A ZSARNOK SÍRJA

NEGYEDIK KÖNYV

 COOL
SELECTION

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJE

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

APOLLÓN
PRÓBÁI

A ZSARNOK SÍRJA
NEGYEDIK KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Diane Martinez emlékére,
aki sokak életét megváltoztatta*

A sötét prófécia

*Emlékből lett szavaid sorra lángra gyúlnak,
Mielőtt új Hold kel fel az Ördög-hegy felett.
Új csatája léssen az elcserélt nagyúrnak,
S a Tiberis nyeli el a dermedt testeket.*

*Most dél felé jár a Nap az égi pályán
A szörnyeteg halál útvesztőiben,
Keresd meg a hófehér paripa gazdáját,
S ragadd el tőle, mit a Rejtvényes piheg.*

*Lester keressen nyugati tornyokat,
Déméter lánya meg isten őseit!
Csak a patás sejthet az utadról sokat:
Ellenség csizmája vezesse lépteid.*

*Ki ismeri a Hármast, folyóhoz érhet el.
Akkor tán Apollón is véled ünnepel!**

---

* Dési András fordítása

1.

*Itt nincsen kaja
Még gumihalacska sem
Hagyd a halottat*

MEGGYŐZŐDÉSEM, hogy a holttesteket vissza kell szolgáltatni.

Ezt diktálja az illem, nem igaz? Amikor egy harcos meghal, kutya kötelességed átadni a holttestét a népének, hogy tisztességgel eltemethessék. Talán régimódi vagyok. (Így négyezer évesen.) De igenis faragatlanságnak tartom, ha nem adják meg a végtisztességet a holtaknak.

Vegyük például Akhilleuszt a trójai háborúban. Jó nagy mocsadék volt. A szekere mögé kötötte Hektór, a trójai bajnok holttestét, úgy vonszolta körbe-körbe a városban. Végül addig rágtam Zeusz fülét, amíg rá nem parancsolt a tetűre, hogy adja át Hektórt a szüleinek, így azok méltó módon búcsút vehettek tőle. *Gyerekek!* Legyünk már tisztelettel a lemészároltakkal szemben!

Vagy ott van Oliver Cromwell esete. Nem rajongtam a csávóért, de azért álljon meg a menet! Az angolok először dísztemetést rendeznek neki. Aztán kitalálják, hogy tulajdonképpen förtelmes egy alak volt, és kiássák a hulláját, hogy annak rendje és módja szerint „kivégezzék”. Néhány évtized elteltével a feje leesik a karóról, amire felnyársalták, és közel három évszázadon át gyűjtőtől gyűjtőig vándorol,

mint valami félresikerült hógömb. Végül 1960-ban elültetem a bogarat a befolyásosok fülében: *Most már elég legyen! Én, Apollón, isteni hatalmamnál fogva megparancsolom, hogy temessétek el ezt az izét! Undorítóak vagytok!*

Jászón Grace, a hősi halált halt barátom és féltestvérem esetében már semmit sem bíztam a véletlenre. Elhatároztam, hogy személyesen kísérem el koporsóját a Jupiter Táborba, és teljes tiszteletadás mellett búcsúzó el tőle.

Ami jó döntésnek bizonyult. Figyelembe véve a gúlok támadását.

A naplemente olvadt rézzel teli üstté varázsolta a San Franciscó-i öblöt, amikor a magánrepülőnk leszállt az oaklandi reptéren. Bár királyi többszben beszélek, az út valójában búcsúajándék volt Piper McLean barátnőnkől és a filmsztár apjától. (Ha rám hallgattok, mindig legyen legalább egy barátotok, akinek filmsztárok a szülei.)

A kifutópálya mellett újabb meglepetés várt ránk, alighanem ezt is McLeanék intézték: egy csillogó fekete halottaskocsi.

Amíg mi Meg McCaffrey-vel kinyújtóztattuk a lábunkat az aszfalton, a földi személyzet komoran kiemelte Jászón koporsóját a Cessna rakteréből. A csiszolt mahagóni-koporsó szinte ragyogott az esti fényben. Sárgaréz szerelvényei vörösen csillogtak. Nyugtalanítóan gyönyörű volt. A halálnak nem szabadna szépnek lennie.

A személyzet felrakta a koporsót a halottaskocsira, majd elhelyezte a poggyászunkat a hátsó ülésen. Csak a legszükségesebbeket vittük magunkkal: a hátizsákunkat, én még az íjamat, a tegezemet, az ukulelémet, meg a Jászontól örökölt vázlatfüzeteket és diorámát is.

Aláírtam a papírokat, és miután a személyzet részvétet nyilvánított, kezét fogtam egy kedves temetkezési

vállalkozóval, aki átadta a halottaskocsi kulcsait, majd el-sétált.

A kulcsokra néztem, majd Meg McCaffrey-re, aki épp egy hal alakú gumicukor fejét csócsálta. Induláskor még hatdoboznyi puha, piros édesség volt a fedélzeten. Azóta kicsit megcsappant a készlet. Meg egymaga az összeomlás szélére sodorta a gumihalacska-ökoszisztémát.

– Én vezessek? – hüledeztem. – Egy bérautót? Biztos, hogy a New York-i ideiglenes jogosítványom nem érvényes rá.

Meg vállat vont. Egész úton a Cessna hátsó ülésén terpeszkedett, így a fekete hajkoronája most lelapulva tapadt a fejére. A macskaszemüvege strasszal díszített csücske úgy kandikált elő a frizurája alól, akár egy diszkócépa uszonya.

Az öltözéke is hasonlóan dicstelen volt: kitaposott piros tornacipő, bolyhos sárga cicanadrág, és az imádott térdig érő zöld ruha, amit még Percy Jackson anyjától kapott. Azért mondom, hogy imádott, mert a ruha már annyi csatát élt meg, annyiszor mosták ki és stoppolták meg, hogy inkább hasonlított leeresztett hőlégballonra, mint tisztes-séges ruhadarabra. A hab a tortán a Meg derekát körül-ölelő többzsebes kertészöv volt, mert Démétér gyerekei a lábukat ki nem tennék a házból nélküle.

– Nekem nincs jogsim – közölte velem, hátha már el-felejtettem, hogy egy tizenkét éves gyerek rendelkezik az életemmel. – Én majd az anyósülésen lazulok.

A lazulás kicsit sem illett a halottaskocsihoz. Meg ennek ellenére a jobb első ajtóhoz ugrott, és bemászott rajta. Én a kormány mögé ültem. Hamarosan elhagytuk a repteret, és észak felé haladtunk az I-880-on a bérelt fekete gyász-limuzinnal.

Á, a San Francisco-öböl környéke... Milyen boldog voltam itt! Ez a hatalmas csalé medence tele volt érdekes emberekkel és helyekkel. Imádtam a zöld-arany dombokat, a

ködbe burkolódzó partvonalat, a csipkeszerű, napfénytől ragyogó hidakat és a zegzugos városrészeket, amik úgy nyomorogtak egymás mellett, mint a metró utasai csúcsidőben.

Az 1950-es években Dizzy Gillespie-vel játszottam a fillmore-i Bop Cityben. A szerelem nyarán én voltam a házigazdája egy rögtönzött koncertnek, amit a Grateful Dead adott a Golden Gate Parkban. (Jó srácok voltak, de szerintem kicsit túlzásba estek azokkal a tizenöt perces szólókkal.) Az 1980-as években Oaklandben lógtam Stan Burrelllel – más néven MC Hammerrel –, aki a pop rap úttörője volt. Stan zenéjét nem én ihlettem, az öltözködésébe viszont volt némi beleszólásom. Az az aranylamé buggyos nadrág? Igen, az én ötletem volt. Szívesen, kedves divatőrültek!

A San Francisco-öböl nagyrészt kellemes emlékeket idézett bennem. Vezetés közben azonban önkéntelenül is északnyugat – Marin megye és a Tamalpais-hegy sötét csúcsa – felé pillantottam. Mi, istenek Othrusz-hegyként ismerjük, és a titánok székhelye. Hiába verték le az ősi ellenségeinket, hiába rombolták le a palotájukat, még most is éreztem a hegyből áradó gonosz energiát. Olyan volt, mint egy mágnes, ami megpróbálja kiszippantani a vasat immár halandó véremből.

Mindent elkövettem, hogy lerázzam magamról az érzést. Most más dolgunk van. Különben is, a Jupiter Táborba tartunk, ami szövetséges területnek számít. Velem van Meg. Egy halottaskocsit vezetek. Mi baj történhetne?

A Nimitz autópálya a Keleti-öböl síkságán kigyózott keresztül, raktárak és dokkok, bevásárlóközpontok és romos bungalók mellett. Tőlünk jobbra az Oakland belvárosát jelentő toronyházak kis csoportja magasodott az öböl túloldalán lévő menő szomszédal, San Franciscóval szemben, mintha azt hirdetné: *Mi vagyunk Oakland! Mi is létezőnk ám!*

Meg hátradőlt az ülésen, piros tornacipőjét feltette a műszerfalra, és lehúzta az ablakot.

– Tetszik ez a hely – jelentette ki.

– Csak most érkeztünk – feleltem. – Mi tetszik benne? Az üres raktárépületek? Vagy Bo csirkés gofrija, amit ezen a reklámtáblán hirdetnek?

– A természet.

– Mi van, már a beton is a természet része?

– Fák is vannak. Meg virágok. Párás a levegő. Eukalip-tuszillatot érzek. Nem úgy, mint...

Be sem kellett fejeznie a mondatot. A Dél-Kaliforniában töltött napjainkat – a mágikus Lángoló Labirintusnak köszönhetően, amit Caligula és a gyűlöletbe belebolondult boszorkánya, Médeia irányított – perzselő hőség, rendkívüli szárazság és tomboló erdőtüzek jellemezték. A San Francisco-öbölben nyoma sem volt ilyesminek. Legalábbis egyelőre.

Megöltük Médeiát. Eloltottuk a Lángoló Labirintust. Kiszabadítottuk az Erüthrai Szibillát, enyhülést hozva ezzel a dél-kaliforniai halandóknak meg a senyvedő természet-szemlékeknek.

Caligula azonban élt és virult. Császártársaival, akikkel a Triumvirátust alkották, továbbra is arra törekedtek, hogy a prófécia minden eszközét az ellenőrzésük alá vonják, átvegyék az uralmat a világ fölött, és a saját szadista elképzeléseik szerint írják át a jövőt. Caligula retentő luxusjachtflottája már úton volt San Franciscóba, hogy megtámadja a Jupiter Tábort. Bele sem mertem gondolni, hogy a császár, ha teheti, milyen pusztító csapást mér majd Oaklandre és Bo csirkés gofrijára.

Ha valahogy sikerül is legyőznünk a Triumvirátust, még mindig ott van a legnagyobb orákulum, Delphoi, amit az ősellenségem, Püthón irányít. Gőzöm sincs, hogyan tudnám

legyőzni őt a jelenlegi, nem kifejezetten sportos formámban, tizenhat éves kölyökként?

De sebjaj! Ezt leszámítva minden rendben. Fincsi ez az eukaliptusz!

Az I-580-as csomópontnál lelassult a forgalom. Úgy tűnt, a kaliforniai sofőrök körében nem szokás merő tiszteletből elengedni a halottaskocsikat. Talán azon a véleményen vannak, hogy legalább az egyik utas már úgyis halott, akkor meg minek az a nagy sietség.

Meg az ablakvezérlővel játszadozott, felhúzta az ablakot, aztán megint leeresztette. *Ríííí! Ríííí! Ríííí!*

– Tudod, hol van a Jupiter Tábor? – kérdezte.

– Persze.

– Csak mert a Félvér Táborról is ugyanezt mondtad.

– És meg is találtuk! A végén.

– Jéggé fagyva és félholtan.

– Nézd csak, ott van a bejárat! – intettem Oakland Hills felé. – Van egy titkos átjáró a Caldecott-alagútban, vagy valami ilyesmi.

– Vagy valami ilyesmi?

– Hát, kocsival még nem jártam erre – vallottam be. – Általában az égből szállok alá a dicsőséges napszekeren. De azt tudom, hogy a Caldecott-alagút a főbejárat. Biztos van ott valami tábla. Vagy külön sáv a félvérek számára.

Meg rám pillantott a szemüvege fölött.

– Te vagy a leghülyébb isten, akit életemben láttam.

Még egyszer utoljára felhúzta az ablakot. *Ríííí, SLUTTY!* A kellemetlen hang a guillotine-penge surrogására emlékeztetett.

Ráfordultunk a 24-es főútra, és északkelet felé indulunk. Ahogy a hegyek egyre közelebb kerültek, a torlódás is enyhült. A magasított sávok kanyargós utcák és nyúlánk

túlevelű fák mellett hasítottak felfelé, a füves szurdokok oldalába fehér stukkós házak kapaszkodtak.

CALDECOTT-ALAGÚT, BEJÁRAT, 3 KM, ígérte egy útjelző tábla. Ettől meg kellett volna nyugodnom, tudván, hogy hamarosan átlépünk a Jupiter Tábor határán, a szigorúan őrzött, mágikus eszközökkel álcázott völgybe, ahol egy egész római légió véd meg a bajoktól. Legalábbis egy ideig.

De akkor miért áll fel a szőr a hátamon, mint tengeri sün hátán a tüske?

Valami nem stimmel. Rájöttem, hogy a nyugtalanság, amit a leszállás óta éreztem, talán nem is Caligula vagy a Tamalpais-hegyen lévő régi titánbázis, hanem valami közvetlenebb fenyegetés... valami gonosz erő... számlájára írható, ami egyre csak közeledik.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. De csak járműveket láttam a hátsó ablak gézfüggönyén keresztül. Ekkor azonban észrevettem, hogy egy sötét alakzat tükröződik vissza Jászon fényesre lakkozott koporsófedeléről. Mintha egy ember nagyságú tárgy repült volna el a halottaskocsi mellett.

– Ööö, Meg! – Próbáltam higgadtan beszélni. – Nem látsz valami szokatlant mögöttünk?

– Mint például?

PUFF!

A halottaskocsi úgy dülöngélt, mintha egy fémhulladékkal megrakott utánfutóhoz kapcsolták volna. A fejem fölött két talpnyomat jelent meg a kárpitozott mennyezeten.

– Valami leszállt a tetőre – közölte éleslátón Meg.

– Köszönöm, Sherlock McCaffrey! Le tudod szedni?

– Én? Hogyan?

Ez egy bosszantóan jogos kérdés volt. Meg pillanatok alatt borotvaéles aranykardokká tudta volna változtatni

a középső ujján lévő gyűrűket, de egy olyan szűk helyen, mint például a halottaskocsi belseje, a) nem volt elég hely, hogy megsuhogtassa őket, és b) a végén felnyársalt volna engem és/vagy saját magát.

Nyikorgás hallatszott. Miközben az izé a súlypontját keresve billegett a tetőn, mint szörfös a deszkáján, a lábnyomok egyre mélyültek. Gyanítottam, hogy hatalmas szerzet lehet, ha a fémtető így besüpped alatta.

Fojtott nyöszörgés hagyta el a torkom. Remegő kézzel markoltam a kormányt. Az íjam és a tegezem a hátsó ülésen hevert, de úgysem használhattam volna őket. Vezetés közben nem lövöldözünk, gyerekek, de nem ám!

– Talán kinyithatnád az ablakot – szóltam oda Megnek.
– Hajolj ki, és mondd meg neki, hogy tűnjön innen!

– Ööö, nem. – (Istenek, micsoda makacsság!) – Inkább próbáld meg lerázni!

Mielőtt elmagyarázhattam volna, hogy mivel százharminccal száguldok az autópályán, talán nem ez a legcélszerűbb megoldás, éles szisszenés hallatszott, mintha egy bontatlan konzervdobozt nyitottak volna fel. Egy karom szúrta át a mennyezetet: egy fűrőfej nagyságú koszos, fehér karom. Aztán még egy. És még egy. És még egy, míg végül tíz hegyes, fehér túske meredezett a kárpiton, ami nagy valószínűséggel két, péklapát méretű kézhez tartozott.

– Meg? – nyüsztettem. – Légyszi...

Nem is tudom, mit akartam mondani. *Védj meg? Öld meg ezt az izét? Nézd meg, van-e tartalék gatyám?*

A lény ugyanis durván félbeszakította a mondókámat, és úgy tépte fel a tetőt, mintha a születési ajándékát bontaná ki.

Egy ráncos bőrű, kísérteties külsejű humanoid bámult rám a recés szelű lyukon keresztül, kékesfekete bőre úgy

csillogott, akár a házilégy potroha, a szeme fehéren csillogott, vicsorgó fogairól csöpögött a nyál. A felsőteste körül ragacsos fekete tollakból készült ágyékkötő lengedezett. A szaga orrfacsaróbb volt, mint bármelyik szemeteskukáé. Nekem elhihetitek: a fél életemet konténerék belsejében töltöttem.

– ZABA! – üvöltötte.

– Öld meg! – kiabáltam Megnek.

– Fordulj meg! – förmedt rám válaszul.

Az egyik bosszantó dolog a sok közül, amit annak köszönhettem, hogy egy nyomorult halandó testébe voltam zárva: Meg McCaffrey szolgája voltam. Engedelmisséggel tartoztam neki. Tehát amikor azt kiáltotta, hogy „Fordulj meg!”, teljes erőből jobbra rántottam a kormányt. A halotaskocsi primán kezelte a helyzetet. Három forgalmi sávon keresztülvágva csont nélkül áttörte a szalagkorlátot, és a mélyben tátongó kanyonba zuhant.

2.

*Hé, ez nem frankó
Tesó, ő az én hullám
A tesóm, tesó.*

SZERETEM A REPÜLŐ AUTÓKAT. De csak akkor, ha gombnyomásra repülnek.

Amikor a halottaskocsi elérte a súlytalanság állapotát, a másodperc tört része alatt kellett felmérnem az alattam elterülő tájat: az eukaliptuszfákkal és sétatutakkal szegélyezett kedves kis tavacskát, és a túlsópartján elterülő zseb-kendőnyi strandot, ahol piknikezők egy csoportja pihent a leterített plédeken.

De jó, sejlett fel az agyam legmélyén. Ha mázlink van, a vízben kötiünk ki.

Aztán tovább zuhantunk, de nem a tó, hanem a fák felé.

A torkomból felszakadó hang Luciano Pavarotti magas C-jét idézte a *Don Giovanniból*. A kezem a kormányra tapadt.

Miután bepottyantunk az eukaliptuszok közé, a gúl eltűnt a tetőről, mintha a fák szándékosan elhessegették volna. Az ágak körbefonták a halottaskocsit, tompítva a zuhanásunkat, és egyik gyógycukorka-illatú gallyról a másikkra ejtettek minket, míg végül kerékekkel lefelé a földbe csapódtunk. Kissé megkésve ugyan, de a légszákok is kinyíltak, és a háttámlának nyomták a fejemet.

Sárga amóbák táncoltak a szemem előtt. Véríz áradt szét a torkomban. Vaksin kapkodtam a kilincs után, és miután kipréseltem magam a légszák meg az ülés között, a hűvös, puha fűre zuhantam.

– Bleeeee!

Hallottam, hogy Meg valahol a közelben öklendezik. Ez azt jelentette, hogy még életben van. Úgy három méterre balra vízcsobogás hallatszott a tó felől. Közvetlenül a fejem fölött, a legnagyobb eukaliptuszfa tetején, kísérteties külsejű kék-fekete barátunk vicsorgott és vonaglott az ágak ketrecében.

Nagy nehezen felültem. Lüktetett az orrom. Mintha mentolos balzsam zárta volna el a légutaimat.

– Meg?

Meg előtántorgott a halottaskocsi mögül. Kör alakú zúdítások virítottak a szeme körül: az utasoldali légszák nyomai. A szemüvege épen maradt, de csálén állt.

– Jó bénán kanyarodsz.

– Ó, istenek! – méltatlankodtam. – De hát azt parancsoltad, hogy... – Valami szöveget ütött a fejembe. – Várjunk csak! Hogyhogy életben vagyunk? Csak nem te hajlítottad meg a faágakat?

– Pfff! – A gazdám megrebentette a kezét, életre hívva a két *sica* kardot. Úgy támaszkodott meg rajtuk, mintha síbotok lettek volna. – Már nem sokáig bírják el ezt a szörnyeteget. Fegyverbe!

– Mi? – kiáltottam. – Várj! Ne! Még nem állok készen!

A vezetőoldali ajtóba kapaszkodva talpra húztam magam.

A tó túloldalán a piknikezők már felkeltek a plédjeikről. Gondolom, az égből pottyant halottaskocsi az ő figyelmüket is felkeltette. Csak homályosan láttam őket, de valami nem stimmelt velük... Az egyikük mintha páncélt viselt volna. A másiknak meg kecskelábai voltak.

Még ha barátok is, ilyen messziről nem segíthetnek rajtunk, állapítottam meg.

Odabicegtem a halottaskocsihoz, és felrántottam a hátsó ajtót. Jászon koporsója sértetlenül hevert a hátsó rekeszben. Magamhoz vettem az íjamat és a tegezemet. Az ukulele eltűnt az ülés alatt. Nélküle kellett boldogulnom.

Odafent a lény üvöltve vergődött az ágketreben.

Meg imbolyogni kezdett. Verejtékcseppek gyöngyöztek a homlokán. Aztán a gúl kiszabadult, és a földre vetette magát, alig néhány méternyire tőlünk. Reménykedtem, hogy majd jól kitörik a lába, de nem volt szerencsém. A gúl elindult felénk, a lába nedves krátereket vájt a fűbe, majd viszorogva felegyenesedett. Hegyes fehér fogai mintha zsugorított szögesdrótból készültek volna.

– ÖLJ, ÉS JÖN A ZABA! – üvöltötte.

Szép hangja volt. Bármelyik norvég death metal bandában megállta volna a helyét.

– Várjunk csak! – kiáltottam éles hangon. – Én... én ismerlek téged – hadonásztam a mutatóujjammal, mintha attól jobban fogna az agyam. A másik kezemben reszketett az íj. A nyilak hangosan zörögtek a tegezemben. – E-egy pillanat, mindjárt beugrik!

A gúl tétovázott. Mindig is azon a véleményen voltam, hogy a legtöbb érző lény szereti, ha felismerik. Akár istenek vagyunk, akár emberek, akár keselyűtollas ágyékkötőben nyáladó gúlok, hízeleg a lelkünknek, ha mások is tudják, kik vagyunk, a nevünkön szólítanak bennünket, tudomást vesznek a létezésünkről.

Persze, csak időt akartam nyerni. Reméltem, hogy Meg összeszedi magát, megtámadja a lényt, és bűzös gúl-papardellét szaggat belőle. Azonban Meg pillanatnyilag csak mankóként tudta használni a kardjait. Nyilván kifáradt a faóriások instruálásában, de most őszintén, igazán megvárhatta volna, amíg kinyírjuk a Keselyűpelusost!

Várjunk csak! Keselyűpelusos...

Újabb pillantást vettem a gúlra: a fura kék-fekete pöttyös bőrére, opálos szemére, túlméretezett szájára és apró orrlyukaira. Dögszag áradt belőle. Egy hullarabló tolatzatát viselte...

– Tényleg ismerlek – döböntem rá. – Te egy *eurünomosz* vagy.

Kíváncsi lennék, hányan tudnák kimondani azt, hogy *Te egy eurünomosz vagy*, amikor ólomból van a nyelvük, remegnek, mint a nyárfalevél, és az imént vágta orrba őket egy halottaskocsi légzésükje.

A gúl ajka felfelé görbült. Ezüstös nyálcsíkok csöpögtek az állcsúcsáról.

– IGEN! ZABA A NEVEMEN SZÓLÍTOTT!

– D-de hát te hullaevő vagy! – értetlenkedtem. – Neked az Alvilágban lenne a helyed Hádész mellett!

A gúl félrebillentett fejjel próbált visszaemlékezni az *Alvilág* és a *Hádész* szavak jelentésére. Úgy láttam, kevésbé tetszenek neki, mint az *ölj meg a zaba*.

– HÁDÉSZ ÖREG HALOTTAKAT AD NEKEM! – kiáltotta. – A GAZDA FRISSET!

– A gazda?

– A GAZDA!

Értékeltem volna, ha Keselyűpelusos abbahagyja az ordibálást. Nem volt füle, talán ezért tolta túl a hangerőt. Vagy csak az undorító nyálát akarta szétfröcskölni.

– Ha Caligulára gondolsz – kockáztattam meg –, nem kétlem, hogy fűt-fát ígért neked, de biztosíthatlak, hogy Caligula nem...

– HAHA! HÜLYE ZABA! A GAZDA NEM CALIGULA!

– Nem ő a gazdád?

– NEM Ő A GAZDA!

– MEG! – kiáltottam.

Uh! Már én is kezdem.

– Na? – zihálta Meg. Ádáz képpel sántikált közelebb hozzám a kardmankóin. – Egy... pillanat...

Egyértelmű volt, hogy nem ő fogja átvenni az irányítást ebben az ütközetben. Ha a közelébe engedem Keselyűpe-lusost, a gúl azonnal megöli, ami 95 százalékig elfogadha-tatlan volt.

– Hát, eurünomosz – mondtam –, akárki legyen is a gaz-dád, belőlünk nem eszel!

Kihúztam egy nyílveesztőt a tegezemből. Felajzottam az íjamat, és célra tartottam, mint már oly sokszor... de a re-megő kezemmel meg a rogyadozó térdemmel nem lehet-tem valami meggyőző jelenség.

Miért remegnek a halandók, amikor félnek? Teljessé-ggel kontraproduktív! Ha én teremtettem volna az embere-ket, acélos elszántságot és emberfeletti erőt csepegtettem volna beléjük a rettegés pillanataiban.

A gúl felszisszent, még több köpetet fröcskölve szana-szét.

– A GAZDÁK SEREGEI HAMAROSAN ÚJBÓL FEL-KELNEK! – üvöltötte. – BEVÉGEZZÜK A MUNKÁT! AZ UTOLSÓ CAFAT HÚST IS LETÉPEM A ZABÁK CSONT-JÁRÓL, ÉS A ZABÁK IS CSATLAKOZNAK HOZZÁNK!

A zabák is csatlakoznak hozzánk? A gyomrom hirtelen elvesztette az eszméletét. Eszembe jutott, Hádész miért szereti annyira az eurünomoszokat. A legapróbb karmolá-suk is végzetes a halandókra nézve. És amikor a halandók kilehelik a lelküket, görögösen *vrikolakként*, avagy – ha sorozatokon nőttél fel – zombiként kelnek új életre.

És ez még nem minden. Ha egy eurünomosznak sikerül csontig lecsupaszítania egy holttestet, a csontváz újraéled, és a legvadabb, legelszántabb élőhalott harcos válik belőle. Sokan közülük Hádész elit palotaőrségében szolgálnak, ami a legnagyobb jóindulattal sem nekem való foglalkozás.

– Meg! – Továbbra is a gúl mellkasára szegeztem a nyíl-
vesszőmet. – Menj arrébb! Nehogy ez az izé megkarmoljon!

– De...

– Kérlek! – fogtam könyörgőre. – Bízz bennem, csak
most az egyszer!

– ZABA TÚL SOKAT BESZÉL – morogta Keselyűpelu-
sos. – ÉHES!

Azzal rám vetette magát.

Céloztam és lőttem.

A nyíl célba talált, és a gúl mellkasának csapódott, de
úgy pattant le róla, mint gumikalapács a fémről. De azért
fájhatott, hiszen mennyei bronzból készült. A gúl felüvöl-
tött és megtorpant. Gőzölgő seb tátongott a szegycsontján.
A szörnyeteg azonban nagyon is elemében volt. Talán ha
hús vagy harminc lövést adok le rá sorozatban, megtör-
hetem az ellenállását, gondoltam magamban.

Remegő kézzel ajzottam fel az íjamat.

– E-ez csak a figyelmeztető lövés volt! – blöfföltem. –
A következő végzetes lesz!

Gurgulázó hang bugyogott fel Keselyűpelusos torkából.
Reméltem, hogy megkésett halálhörgés. De aztán rájöt-
tem, hogy nevetés.

– AZT AKAROD, HOGY A MÁSIK ZABÁVAL KEZD-
JEM? TÉGED MEGHAGYJALAK DESSZERTNEK?

Kieresztette a karmait, és a halottaskocsi felé mutatott.

Nem értettem, mit akar. Egyszerűen nem fért a fejembe.
Talán a légsákokra pályázik? Vagy az üléskárpitra?

Meg előbb kapcsolt, mint én. Felsikoltott dühében.

A lény dögevő volt. Mi pedig egy halottaskocsit vezet-
tünk.

– NEM! – kiáltotta Meg. – Őt hagyd békén!

Előrebukdácsolt, és felemelte a kardjait, de nem volt
olyan állapotban, hogy megküzdjön a gúllal. Félretoltam,

az eurünomosz elé álltam, és egymás után lőttem ki a nyilakat.

Azok szikrázva pattantak le a szörny kék-fekete bőréről, gőzölgő, ám – legnagyobb bosszúságomra – nem halálos sebeket ejtve a szörnyön. Keselyűpelusos felém tántorgott, vicsorgott kínjában, és a teste minden egyes találat után fájdalmasan rándult össze.

Másfél méterre volt tőlem.

Amikor már csak fél méter választott el minket egymástól, kiengedte a karmait, hogy széthasogassa az arcomat.

– HÉ! – kiáltotta egy női hang valahol a hátam mögött.

A hang megzavarta Keselyűpelusost, én pedig, kihasználva az alkalmat, nagy bátran a fenekemre tottyantam. Kúszva menekültem a gúl karmai elől.

Keselyűpelusos zavartan pislogott, amikor látta, hogy nézőközönsége akadt. Úgy három méterre tőlünk egy csapat faun és nimfa – összesen talán egytucatnyian lehetnek – kukucskált ki egy langaléta, rózsaszín hajú fiatal nő mögül, aki római légiós páncélt viselt.

A lány valamilyen lőfegyverrel babrált. Ajjaj! Egy *manubalista*. Egy római nehéz számszeríj. Na, ezzel még bajok lesznek. Lassú. Erős. És hírhedten megbízhatatlan. A nyíl már a helyén volt. A lány elforgatta a nyelet, a keze úgy remegett, mint az enyém.

Eközben tőlem balra Meg hangosan nyögdecsejt a fűben, és megpróbált talpra állni.

– Fellöktél! – méltatlankodott, amivel nyilván azt akarta mondani, hogy: *Kösz, Apollón, hogy megmentetted az életemet!*

A rózsaszín hajú felemelte a manubalistát. Hosszú, ingatag lábaival egy zsiráfébire emlékeztetett.

– T-takarodj! – parancsolt rá a gúlra.

Keselyűpelusos az immár védjegyévé vált sziszegéssel és köpködéssel válaszolt.

– MÉG TÖBB ZABA! TI IS A KIRÁLY HALOTTAI LESZTEK!

– Tesó! – Az egyik faun idegesen vakargatta a hasát a BERKELEY-I NÉPKÖZTÁRSASÁG feliratú pólója alatt.

– Ez nem frankó.

– Nem frankó – visszhangozták a barátai.

– NE IS ELLENKEZZ, RÓMAI! – vicsorgott a gúl. – MÁR MEGÍZLELTEM A BAJTÁRSAID HÚSÁT! A VÉR-HOLDKOR TE IS CSATLAKOZOL HOZZÁJUK...

SLUTTY!

Egy birodalmi aranyból készül nyílpuskavessző fúródott Keselyűpelusos mellkasába. A gúl opálos szeme tágra nyílt a meglepetéstől. A római légiós legalább ugyanilyen döbbenetben nézett.

– Hé, eltaláltad! – kiáltott fel az egyik faun már-már neheztelően.

A gúl porrá és keselyűtollakká hamvadt. A nyílvevő csattanva ért földet.

Meg odabicegett hozzám.

– Látod? *Így* kell megölni.

– Jaj, dugulj már el! – morogtam.

A valószínűtlen fizimiskájú megmentőnk felé fordultunk. A rózsaszín hajú homlokráncolva bámulta a porkupacot, az álla úgy remegett, mintha a sírás kerülgetné.

– *Gyűlölöm* őket! – dünnyögte.

– Máskor is harcoltál már ellenük? – kérdeztem.

Az arckifejezéséből ítélve vérig sértettem az ostoba kérdésemmel.

Az egyik faun oldalba bökte.

– Hé, Lavinia, kérdezd már meg, kik ezek!

– Hm, persze. – Lavinia megköszörülte a torkát. – Kik vagytok?

Feltápáskodtam, és megpróbáltam visszanyerni az önuralmammat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Apollón vagyok. Ő pedig Meg. Köszönöm, hogy megmentettél minket.

Lavinia rám meredt.

– Mármint Apollón, az...

– Ez egy hosszú történet. Jászton Grace barátunk holttestét szállítjuk a temetésére, a Jupiter Táborba. Segítenétek?

Lavinia szája tátva maradt.

– Jászton Grace... meghalt?

Mielőtt válaszolhattam volna, dühös és gyötrelmes jajveszékelés hallatszott a 24-es autópálya túloldaláról.

– Ööö, hé – szólalt meg az egyik faun –, ezek a gúlok nem párban vadásznak?

Lavinia nagyot nyelt.

– De. Elkísérünk titeket a táborba. – Bizonytalanul a halottaskocsira mutatott. – Aztán megbeszéljük, ki halt meg, és miért.